

aconsellar i vigilar la gestió barcelonista"; per Minguella, això significarà una "garantia de total transparència i gestió neta". Tot i que és expert en fitxatges, no ha anunciat encara cap nom propi, tot i que sí que ha confirmat que té sis jugadors en cartera, dels quals els serveis tècnics de la seva candidatura n'escolliran quatre. Entre els noms que sonen per a ocupar aquesta responsabilitat esportiva, el valencianista Subirats n'és el més ben situat, tot i que tampoc es descarta Bonet, exjugador del Mallorca. També dos il·lustres del barcelonisme, el búlgar Hristo Stòitxkov i l'holandès Johan Neeskens, podrien formar part de l'organigrama esportiu de Minguella.

Jordi Majó, l'agradable sorpresa. Sense fer massa soroll i amb una cam-

panya publicitària força minsa, aquest empresari agrícola del Maresme s'ha col·locat a la recta de sortida de la gran cursa del dia 15. Fidel a una filosofia que gira entorn d'una cultura d'equip que superi les lluites personalistes, Majó s'ha envoltat d'un seguit de professionals poc mediàtics, però "eficaços, especialitzats en cada àrea, amb criteris de més alt nivell", segons Majó, que compta amb l'extennista Sergi Bruguera com a home fort en la gestió esportiva i amb exjugadors com Moratalla, Olivé i Ramos per formar una secretaria tècnica de cinc o sis persones. Bruguera és partidari que els jugadors del primer equip de futbol s'entrenin més hores de les que ho fan actualment i, en el vessant econòmic, que les seves remuneracions s'estableixin en funció dels resultats. En

el vessant social, Jordi Majó vol millorar els llaços d'unió "amb les principals institucions polítiques, socials i culturals de Catalunya, ja que el Barça ha de col·laborar com a ambaixador de Catalunya al món".

Diumenge, els socis tenen el futur del club a les seves mans. Davant tenen un ampli ventall de discursos esportius, socials i econòmics, encara que tots ells apuntin en la mateixa direcció: cal recuperar el prestigi perdut del Barça. Ningú no dubta d'aconseguir-ho. Potser perquè la singularitat del FC Barcelona permet que, en un moment delicat de la seva història, arribin les eleccions amb més candidats que mai. Fins i tot en aquest aspecte, el Barça és més que un club.

Jordi Finestres

El club dels prodigis

És el club dels prodigis. D'això no tenim cap dubte. El València Club de Futbol està acostumat a fer història dins i fora del terreny de joc. I, pel que sembla, ara està disposat a fer-ne encara més amb l'elecció del seu nou president en la junta d'accionistes d'aquest dissabte. La vespra del dia que s'enfronten contra el Barcelona en un matx definitiu que decideix si els de Mestalla jugaran la temporada vinent la Champions League i el Barcelona, la UEFA. Just el dia que els blaugrana trien també el seu nou president.

I heus ací on trobem la diferència entre els dos clubs. El Barcelona triarà el seu president amb el dictat dels vots, aquell que diu "un soci, un vot". Mentre que el València ho farà amb el veredicte de les accions, és a dir, el d'una persona, una acció o milers d'accions, segons la inversió. Vol dir això que, a diferència del Barça, que no deixa de regir-se com una associació més o menys democràtica, el València s'estructura com una societat anònima, i com a tal ha de fer el procés d'elecció

dels seus càrrecs dirigents. Això és, qui més accions tinga i més n'arregleque en delegació, més possibilitats tindrà de presidir el club.

Però abans d'entrar en matèria, hem de preguntar-nos per què ara una junta d'accionistes per a triar un nou president, per què ara que el València viu un moment dolç en l'àmbit esportiu i per quin motiu els resultats en el terreny de joc no han comportat la pau social en la junta directiva. Certament, és la pregunta del milió, la qüestió que només es pot respondre si tenim en compte els interessos, més personals que esportius, dels màxims accionistes, en lluita acarnissada des que el club es va transformar en una societat anònima esportiva, l'any 1993.

Des d'aleshores, la presidència del València ha estat una poltrona calenta sobre la qual s'han concitat les més diverses disputes personals i les polèmiques més inversemblants que, fins i tot, han arribat als jutjats. Ampliacions de capital recorregudes als tribunals, traïcions personals, lluites fraticides per fer-se amb el control de les accions, in-

El València CF
ha fet un salt gegant
aquests últims anys.
La massa social del
club ha crescut alhora
que ho feia l'equip,
però als despatxos
han triomfat
les disputes.
La junta d'accionistes
de dissabte aclarirà
la relació de forces.

El València campió

Una Lliga, una Copa del Rei i dues finals de Champions League. I tot això, en només cinc anys, en els últims cinc anys. El València, en efecte, s'ha fet un lloc entre els grans. Fins i tot, d'un temps ençà, forma part del G-14, el grup de pressió dels 18 equips més importants d'Europa, que s'han agrupat per defensar, entre d'altres, els seus interessos en matèria televisiva i fer, de passada, un contrapès tamisat i cordial a la mateixa UEFA.

Aquest fet, sense dubte, contrasta amb el pes específic que el club de Mestalla tenia només fa deu anys. Un equip que, com a molt, aspirava a classificar-se per a les competicions europees, i no totes les temporades. I resignant-se, és clar, a guanyar als grans en el seu estadi com a única alegria que brindar a la seua parròquia. Ara, en canvi, és un club dels grans, dels que marquen diferències. I com no podria ser d'una altra manera, els candidats a president es disputen la paternitat d'aquest canvi.

D'una banda, Ortí s'arroga el protagonisme d'haver estat el president del campionat de Lliga del 2002, i el vicepresident durant les finals perdudes de la Champions. D'una altra, Roig defensa que la base de l'actual equip és obra seua, de quan era president. Fins i tot, no ha parat de recordar que va ser ell, només ell, qui es va presentar en les seues primeres eleccions amb el lema "per un València campió", avançant-se, segons ell, al futur i fomentant un esperit diferent, més competitiu, que explicaria els bons resultats posteriors. Roig va perdre, com a president, una final de Copa del

Feta 31 anys que el València CF no era campió de Lliga. Ara fa tretze mesos els de Mestalla tornaven a assaborir un gran títol. I tot indica que continuaran els èxits.

Rei el 1995 i va fer-se també, un any després, amb un sub-campionat de Lliga. Tot un símptoma del que seria l'era daurada que tot just ara viu el club.

Al capdavant, disputes banals en l'àmbit esportiu si atenem a la lluita de fons pel control del club, per la poltrona i pel prestigi social que comporta exercir-ne la presidència. I més quan el València, com hem vist, ha deixat de ser l'equip de províncies que era en els vuitanta per ser un dels referents socials i esportius més importants a escala europea. **S. G.**

Des que el 1993 el València CF es va convertir en SAE la figura de Paco Roig ha estat omnipresent. El seu considerable paquet d'accions el converteixen en protagonista constant.

trigues vaticanes... I tot, al voltant d'un personatge, l'epicentre del terratrèmol social, que no deixa indiferent ningú: Paco Roig, aquell aspirant a president que al crit d'un 'València campió' va irrompre en escena l'any 1994. Ara, després d'haver abandonat el càrrec el 1997, és un dels grans favorits per a fer-se, una altra vegada, amb la presidència. Sobretot, perquè és el màxim accionista. El seu gran competidor és Jaume Ortí, l'actual president del consell d'administració, qui posa la cara a una amalgama ben heterogènia d'empresaris lligats per un únic fil argumental: anar en contra de Roig.

Fet i fet, no és estrany. Des que el club es va transformar en una societat anònima, els grans accionistes -l'expresident Roig i la resta dels qui han format part

Jaume Ortí, al centre de la imatge (amb corbata roja), encapçala la candidatura de consens oposada a Roig. Entre els seus membres hi ha un altre expresident, Pedro Cortés (a la primera fila, amb corbata groga i ulleres). I a l'ombra, Juan Bautista Soler, l'important constructor que s'ha llançat a la compra de títols a preus d'escàndol i que sembla fer costat aquesta llista continuïsta. Les seues accions acosten l'actual equip director a la reelecció.

del consell d'administració: Jaume Ortí, Pedro Cortés i companyia— s'han dedicat, en la mesura de les seues possibilitats, a entaular una lluita pel poder, que encara dura, per veure qui exerceix de president. En efecte, la junta del 14 de juny n'és la mostra.

Si fem història, trobem que el caràcter polèmic i atrevit va portar Roig al precipici. La crisi de resultats només va fer la resta: obligar-lo a abandonar el càrrec a finals del 1997. Tot i això, cert és que Roig va conferir al València uns aires ben diferents i desimbolts als dels anys vuitanta, més austers i conformistes. Alguns, en el seu moment, el titllaren de voler estirar més el braç que la mà-nega i, per això, ara li imputen el dèficit econòmic que arrossega el València. Tot i això, Roig no s'amaga i ara es presenta amb l'aval de la seua paraula. Si no compleix, diu, les seues promeses—això és, rebaixar el preu de l'abonament, fitxar dos *cracks*, un contracte televisiu de 240 milions d'euros per cinc anys— s'ha compromès a regalar el passe a tots el qui hagen delegat les seues accions en ell.

Es, en efecte, Paco Roig en estat pur: apostant sempre al doble. El mateix Roig, enmig d'una reunió, ha plantejat

un envit molt agosarat a Juan Bautista Soler, l'altre gran accionista, després que aquest últim li oferira comprar-li per 30 milions d'euros el seu paquet accionarial. En aquest sentit, Roig no sols no va acceptar, sinó que li va respondre que li comprava, "de valent a valent", les accions pel doble que Soler les havia comprades, o siga, a més de 1.200 euros. Tota una fortuna si tenim en compte que Soler en té 14.000. I a tot això, Soler ja les havia adquirides a més de 600 euros, quan el 1993 es posaren a la venda per només 8.

I com pot ser això, que es puguen fer negocis d'aquest estil, si el València deu més de 120 milions d'euros? Ningú s'explica com pot sobreviure una societat anònima al pas que marquen els esdeveniments. Duros a quatre pessetes, diuen alguns observadors per explicar el que passa.

Mentrestant, Jaume Ortí i l'actual consell d'administració han plantejat una estratègia defensiva davant Roig, que es resumeix en una paraula: continuïtat. Confien que l'accionista entendre la seua política social i esportiva, menys donada a la polèmica, que ha conduït el València a aconseguir la Lliga, la Copa del Rei i dues finals de la Champions.

Com ha dit Ortí, és més del mateix, per assegurar el futur.

L'aficionat, per la seua banda, assisteix atònit a l'espectacle. D'una banda, no entén per què de colp i volta, si el València anava bé, se celebren aquestes mal anomenades eleccions. No acaba d'entendre-ho, i amb raó. D'altra banda, el petit accionista s'ha vist sobrepassat per unes circumstàncies bastant estranyes. Les ofertes de Roig i Soler per fer-se amb més accions i controlar així el club van provocar una venda massiva de títols. I és que, com hem dit, dels 48 euros inicials, de 1993, s'han estat venent a més de 600.

Tanmateix, tot i la temptació, hi ha encara més de 72.000 accions, de les 192.000, que pertanyen a aquest col·lectiu, als aficionats, petits accionistes, que no els ha fet goig aquest negoci i que han decidit, per això, no vendre i així poder tenir preferència, entre altres coses, en l'adquisició del passe de temporada. D'ells dependrà en bona mesura el resultat final. Siga com siga, tot està obert i la lluita entre Roig i Ortí no té un clar guanyador.

La resta de candidats, de segur que menys viciats per les lluites caïnites dels grans accionistes, no compten en

Quan manen els taurons del ciment

Lluís Casanova va ser el president del València quan les tres lligues del quaranta. Julio de Miguel, quan les copes de Fires dels seixanta. El primer era empresari del món del cinema, amo d'aquella mítica CIFESA. El segon, el representant més genuí d'aquella burgesia agrícola, que va fer els gallets amb el comerç de la taronja.

Tot plegat, la llotja del Mestalla sempre ha estat el punt de trobada de bona part dels empresaris va-

lencians. No debades, la llotja de qualsevol club és el lloc més idoni, i el més accessible, per a satisfer les ànsies de protagonisme social dels homes de possibles. En aquest sentit, la burgesia agrícola i els seus hereus han estat els qui tradicionalment han capitanejat el rumb de Mestalla, i més, mentre l'elecció s'ha fet al dictat del principi: "un soci, un vot."

Però des que les accions manen, els taurons del ciment són el qui han emprès un protagonisme ascendent, en combinació amb altres empresaris solts que s'han fet amb el gruix de les participacions mercantils. Si no, no s'explica que Juan Bautista Soler, un empresari de la construcció, s'haja afanyat en els últims mesos a adquirir accions a preus desorbitats.

Dels 48 euros inicials que el 1993 es posaren a la venda, Soler n'ha arribat a pagar ara més de 600. I això, per què? Perquè té interès, i no l'amaga, a construir un nou estadi que substituesca el vell Mestalla. I, en efecte, el millor aval per a fer-ho és condicionant no sols l'elecció del nou consell d'administració, sinó també fent valer el pes de les seues participacions. En un no-res, s'ha fet amb 14.000 d'un total de 192.000. Unes accions d'or que faran bascular el futur de l'entitat en aquest sentit. De moment, tot indica que Soler ha confiat el seu suport en el candidat Ortí, però hi ha qui ho po-

les apostes. Tal vegada els Ferran Gil, Fernando Palos i Eduardo Escartí pogueren aportar més trellat o, almenys, el sentit comú que mostra l'aficionat del carrer. Però si ja en unes eleccions com les del Barcelona un seguidor sense milions ho té complicat, quan tot depèn de les accions, encara ho té més.

Com se sol dir, no hi ha més cera que la que crema. I aquest és l'horitzó del València. Tot depèn d'uns quants grans accionistes. El futur, esportivament, és esperançador, però socialment resulta incert. El resultat de la junta del 14 de juny ho dirà. Amb tot, el València ha demostrat ser això, el club on els prodigis

El València ha deixat de ser un equip de províncies que es conformava amb guanyar el Barça i el Madrid. Ara lluita colze a colze amb tots els grans clubs europeus.

sa en dubte i destapa un pacte secret amb Roig.

Siga com siga, la construcció d'un nou estadi, que Soler vol ubicar a l'Albereda, just on es troben les casernes militars, i que altres candidats volen situar al costat del Palau de Congressos, en una de les eixides de la ciutat, ha estat la bandera de tots els candidats. De Roig, d'Ortí, dels modestos Ferran Gil, Fernando Palos...

El dubte, però, és qui afrontarà les des-

peses que la seua construcció generarà. Perquè no oblidem que el deute del València es troba al voltant dels 120 milions d'euros. Hi ha qui confia, per portar-ho a terme, en la requalificació de terrenys del vell Mestalla: primer favor polític. I, diguem-ho clar, hi ha qui també reclama el suport actiu de les administracions, Ajuntament i Generalitat, per escometre l'obra amb finançament públic, el que significa un altre favor polític. És més, els candidats i els seus aliats aposten a veure qui trau més de la requalificació de l'actual estadi —Soler creu que 150 milions, i Roig, 300— i qui farà l'estadi més barat: Soler creu que amb 120 milions n'hi ha de sobra.

Així de senzill, i alhora així d'enrevessat. I és que no hi ha cap altre gran projecte a la vista. El València és ja un referent esportiu a la Lliga espanyola i a tot Europa. I, com a molt, l'objectiu no pot ser un altre que sanejar l'economia, mesura sempre impopular si no hi ha idees a l'estil de Florentino Pérez, el president del Reial Madrid CF. Per tant, l'única eixida cap endavant que els queda als dirigents actuals és construir un nou estadi amb favors polítics inclosos: recordem que mana el PP. Una bicoca per als taurons del ciment, que poden fer-se d'or en una altra operació urbanística de galons. Si no, per què tant d'entusiasme a patrocinar un nou estadi? S. G.

no sols són possibles, sinó reals. Hi ha qui s'ha fet ric i hi ha qui es pot fer encara més ric.

I a tot això el club deu més que Alemanya després de la guerra. Que com és possible? Deu ser cosa dels prodigis.

Salvador Giménez